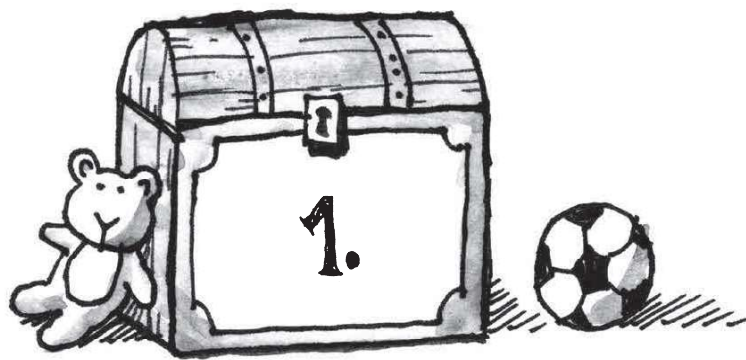
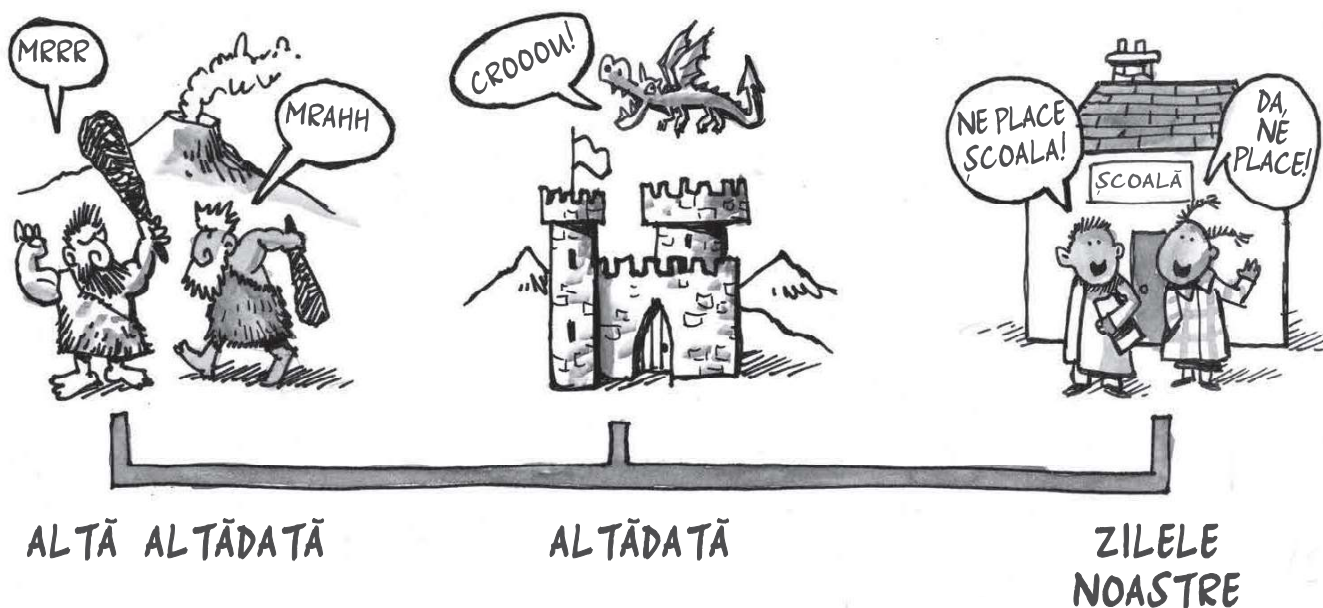

9 ianuariembrie

Demult, tare demult, a fost o vreme numită „altădată“. Altădată venea înainte de zilele noastre, adică acum când trăim noi. Însă venea *după* „altă altădată“, când toată lumea trăia în peșteri, vorbea prin mormăieli și toți se loveau între ei cu bâte cât e ziua de lungă.

Altădată era o vreme a magiei și monștrilor și cavalerilor și castelelor. Și într-unul din acele castele locuia un băiat în vârstă de nouă ani. Numele lui era Regele Edwin Fistichiul și tocmai era pe cale să se ascundă într-o cutie de fulgi de porumb.

Dacă o să încerci asta la tine în bucătărie, nu o să încapi, doar dacă nu te-ai micșorat până la dimensiunea unui penar, iar dacă ai făcut asta,

5000
PORTII
DELICIOASE
DE 30 G

**PROMISIUNEA
NOASTRĂ**

DACĂ NU EȘTI
COMPLET
MULȚUMIT DE
ACEST PRODUS, NE
PUNEM PE SCĂRI
ȘI PLÂNGEM PE
RUPTE.

INGREDIENTE:

PORUMB, SIROP DE
GLUCOZĂ, PORUMB,
SARE, PORUMB,
PORUMB, PORUMB,
PORUMB, PORUMB,
AROME, PORUMB,
PORUMB, PORUMB,
PORUMB, PORUMB,
PORUMB, SIROP DE
PORUMB, PORUMB,
PORUMB, PORUMB,
PORUMB

CEREALELE DE PORUMB ALE CĂPITANULUI PORUMB

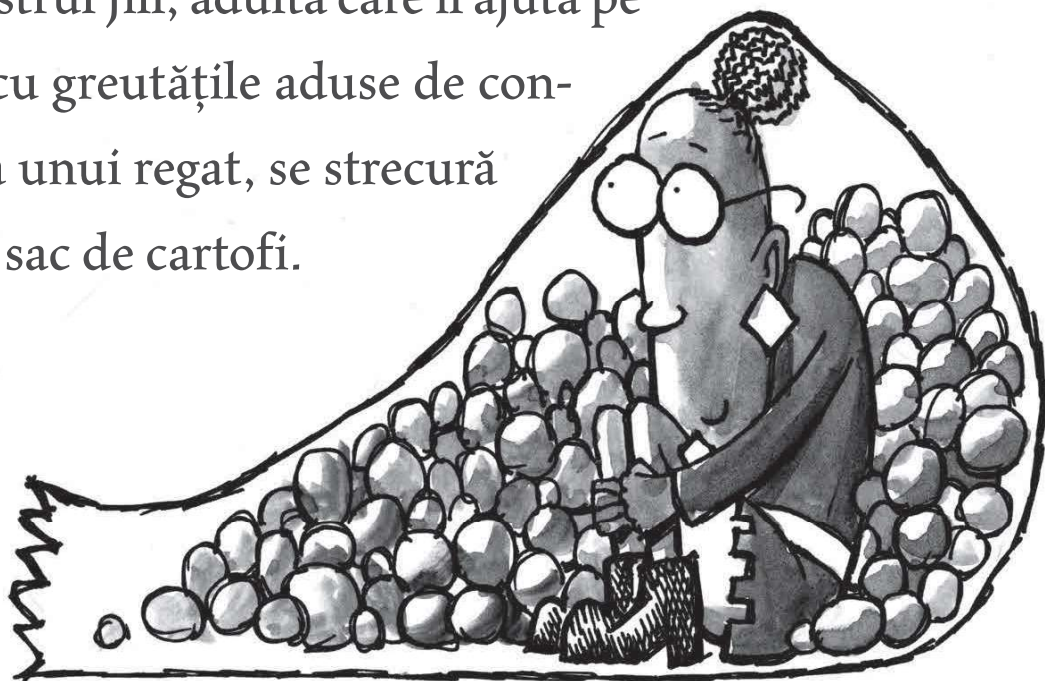
te rog să consulți un medic imediat. Dar Edwin era rege, așa că avea o cutie uriașă făcută special pentru oșpețe. Era mare cât o saltea.

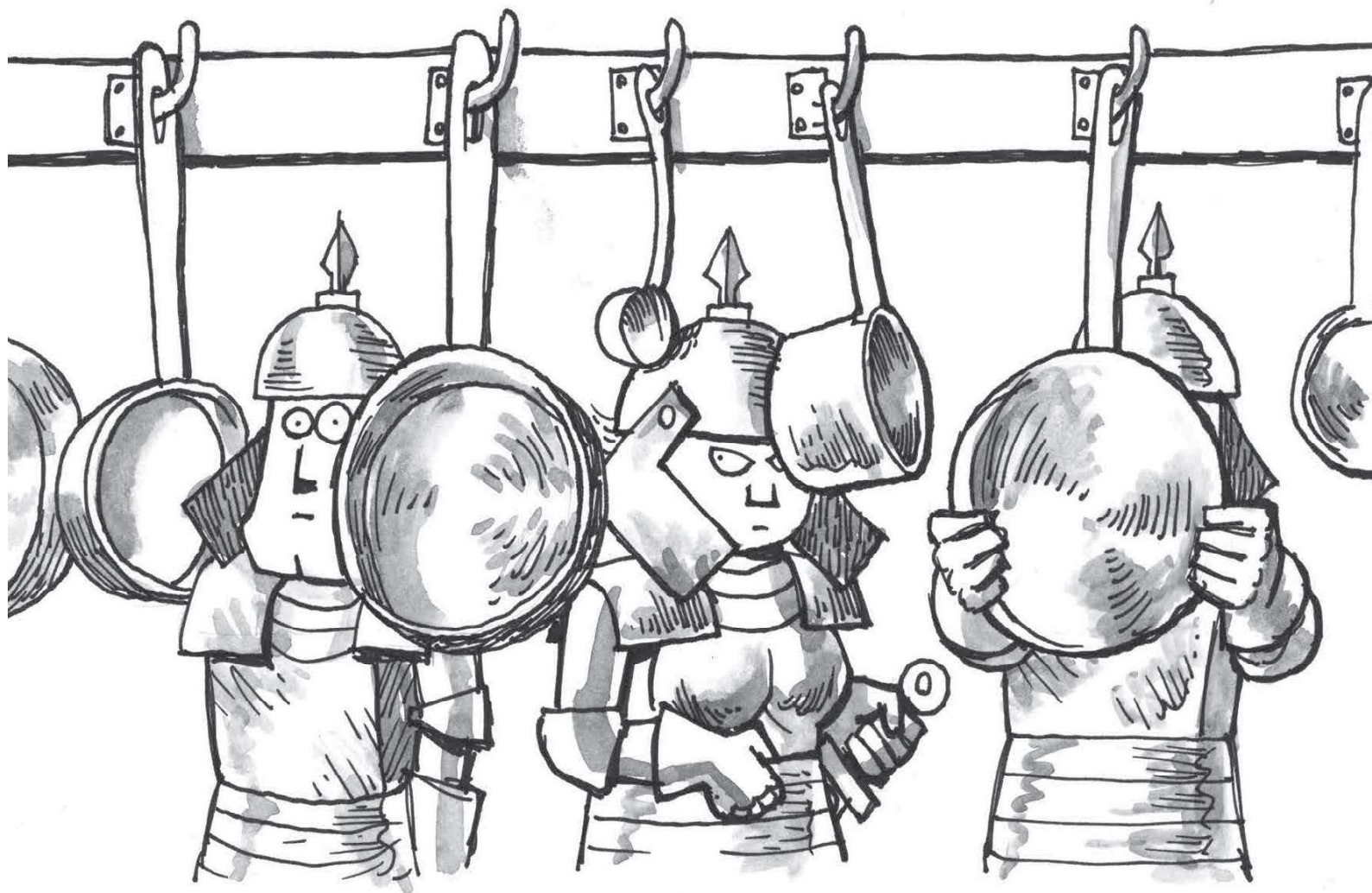
Prietenii lui îi dădură o mână de ajutor. Sări înăuntru cu o **BUFNO-CRĂNȚĂIALĂ**, și făcu două găuri în carton ca să poată vedea prin el.

— O să se trezească curând! zise Edwin. Ascundeți-vă cu toții cât de repede puteți!

Prietenii lui Edwin o luară la goană prin bucătăria castelului.

Ministrul Jill, adulta care îl ajuta pe Edwin cu greutățile aduse de conducerea unui regat, se strecură într-un sac de cartofi.

Centurionul Alisha și gărzile ei se ascunseră
între oale și tigăi.

Pustnicul Baxter, a cărui barbă era mai lungă decât el, se așeză în cap într-un ghiveci. Se prefăcea că este o plantă de interior.

— Baxter, sigur o să te vadă acolo, spuse regele Edwin, dar Baxter nu-l auzi, pentru că avea urechile pline cu pământ.

Sus în castel un ceas deșteptător făcu

BONG.

Bufonul Megan sări din patul ei de bufon. Se uită în calendar.

— 9 ianuambrie! spuse Megan. *Este ziua mea!*

Fu atât de entuziasmată încât se dădu ca pe tobogan pe toate balustradele castelului,

dărâmând indicatoarele lui Jill pe care scria TE
ROG NU TE DA PE BALUSTRADE. Apoi fugi
în bucătărie, unde știa că Edwin și toți prietenii
ei o vor aștepta să-i ofere un mic dejun special
de ziua sa.

Dar în bucătărie era liniște.

— Nu-i nimeni, zise Megan.

— Totu-i normal, cu
excepția acelei plante
ciudate și păroase de
pe masă.

Se tolăni pe sacul de cartofi.
Pentru o secundă i se
păru că aude un cartof
zicând „au“.

— Presupun că trebuie să-mi prepar *singură* micul dejun de ziua mea, oftă Megan.

Ridică cutia gigantică de fulgi de porumb de pe masă. Părea mai grea decât de obicei. Apoi o înclină deasupra castronului ei preferat. Din ea ieșiră o mie de fulgi de porumb și un rege de nouă ani.

— Surpriză! strigă Edwin.

— **SURPRIZĂ!** strigară toți ceilalți, sărind afară de pe unde se ascunseseră.

— Chiar v-ați amintit, da, da! spuse Megan. Era în culmea fericirii.

— Și acum cadourile! spuse Edwin.

Centurionul Alisha și celelalte gărzi îi dădură lui Megan un băț Pogo.

— E un băț Pogo, spuse centurionul Alisha.

— Mulțumesc, **aaa!**

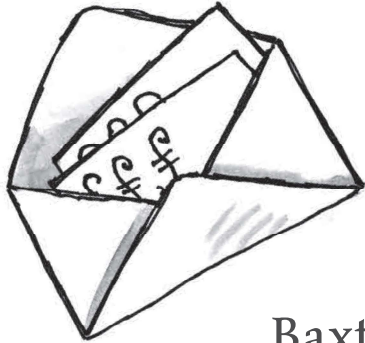
Exact – **aaa!**

ce-mi doream – **aaa!**

spuse Megan, care deja sărea pe bățul ei dând cu capul de tavanul bucătăriei.

— Nu știam sigur ce ți-ai dori, așa că m-am gândit că mai bine îți dau banii, spuse Ministrul Jill.

Unii adulți fac asta, iar Jill este una dintre ei.

Baxter îi oferă lui Megan o singură mănușă și îi promise că, dacă o va purta mult, îi va cumpăra și perechea anul viitor.

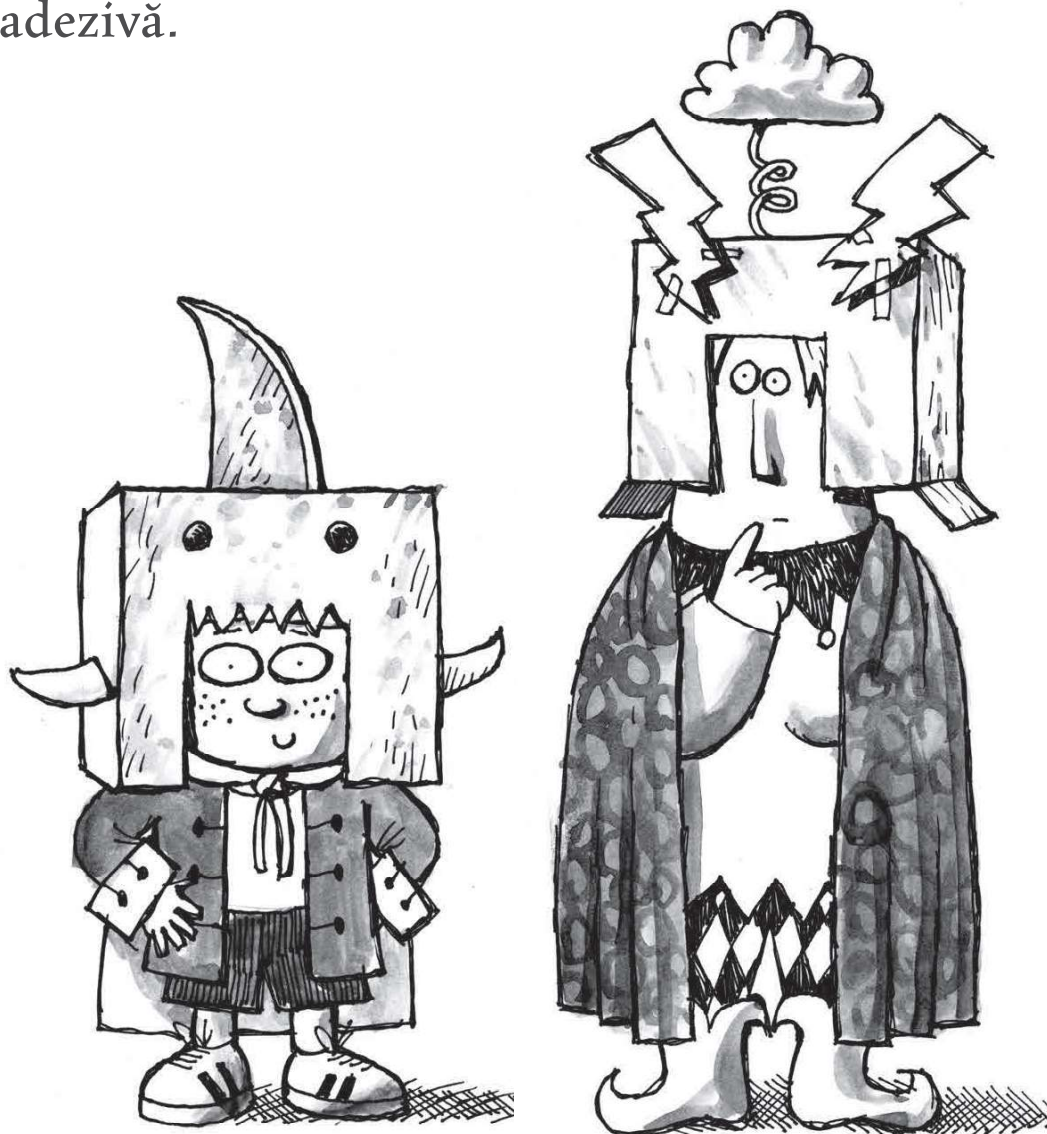
— Am făcut un cadou pentru tine, spuse regele Edwin. Doar închide ochii, Megan...

Megan închise ochii. Spera să fie ceva la fel de grozav ca bățul Pogo, ca banii sau ca o singură mănușă.

— Deschide ochii! spuse Edwin.

Megan privi. În fața ei era o oglindă, iar în oglindă, Megan văzu că purta un coif făcut din carton. De el erau lipite fulgere cu bandă adezivă.

Pe umeri avea o mantie făcută din cuverturi.
Edwin arăta la fel de ciudat. Ce mai era și asta?

— Sper că-ți place cadoul meu, Megan.
Ideea îmi aparține. O să ne jucăm de-a

SUPEREROII!

Pentru că asta se petrecea altădată, iar Edwin
era prima persoană care să se fi gândit vreodată
la supereroi, trebui să-i explice ce erau.

— Supereroii au costume și nume interesante
și se luptă cu dușmani și salvează lumea
cu superputerile lor.

— Superputerile sunt ca puterile magice? întrebă Megan.

— Nu, răspunse Edwin. Superputerile sunt
diferite. Ele sunt *super*.